

Η υπόθεση Μπεν Μπαρκά

Η συνεργασία των μυστικών υπηρεσιών και του οργανωμένου εγκλήματος για την εκτέλεση πολιτικών δολοφονιών¹

Η απαγωγή και η δολοφονία του εξόριστου ηγέτη της μαροκινής αντιπολίτευσης Μπεν Μπαρκά αποτελεί ένα από τα πιο δραματικά πολιτικά εγκλήματα του αιώνα μας, για το οποίο συνεργάστηκαν οι μυστικές υπηρεσίες, παρακρατικές οργανώσεις και γκανγκστερικές σπείρες, τριών τουλάχιστον χωρών, των ΗΠΑ, της Γαλλίας και του Μαρόκου.

Το διάτρητο ημιπέσιμο σενάριο της απαγωγής και της δολοφονίας του Μπεν Μπαρκά (που κατασκευάστηκε με σκοπό να περιορίσει τον αριθμό των κρατικών αξιωματούχων, των πρακτόρων και των μαφιόζων που έχουν αναμειχτεί στο έγκλημα) εξακολουθεί να αφήνει αναπάντητα τα βασικά ερωτηματικά της υπόθεσης Μπεν Μπαρκά.

Σύμφωνα με το σενάριο αυτό, ο βασιλιάς του Μαρόκου *Χασάν II*, ο υπουργός Εσωτερικών και αρχηγός των μυστικών υπηρεσιών *Μοχάμετ Ουφκίρ* και ο επικεφαλής των υπηρεσιών ασφαλείας στρατηγός *Αχμέτ Ντλίμι* συνωμότησαν με μέλη της γαλλικής κυβέρνησης και της υπηρεσίας πληροφοριών SDECE, τα οποία απήγαγαν τον Μπεν Μπαρκά στο Παρίσι για να τον παραδώσουν σε πράκτορες των υπηρεσιών ασφαλείας του Μαρόκου.

Η απαγωγή έγινε, σύμφωνα με το σχέδιο, στις 29/10/1965. Ο Μπεν Μπαρκά μεταφέρθηκε σ' ένα σπίτι στο παρισινό πράσσιο Fontenay-le-Vicomte. Το επόμενο απόγευμα, έφτασαν εκεί ο στρατηγός Ουφκίρ, ο συνταγματάρχης Ντλίμι και πράκτορες των υπηρεσιών ασφαλείας του Μαρόκου. Ο Μπεν Μπαρκά υποβλήθηκε σε βασανιστήρια και δολοφονήθηκε από τον ίδιο τον Ουφκίρ. Σύμφωνα με την επίσημη εκδοχή, στη δολοφονία αναμείχθηκαν η μαροκινή κυβέρνηση, ορισμένοι Γάλλοι πολιτικοί, η γαλλική υπηρεσία πληροφοριών SDECE και οι γκάνγκστερ που συνεργάστηκαν μαζί της. Μόνο αυτοί και κανένας άλλος. Ο De Gaulle θεωρούσε υπεύθυνη για την υπόθε-

ση Μπεν-Μπαρκά τη CIA και πίστευε ότι είχε εξαπατηθεί από ορισμένους ανθρώπους του που συνεργάζονταν με τη CIA.

Πριν και κατά τη δικαστική διερεύνηση της δολοφονίας του Μπεν Μπαρκά, εκφράστηκαν αντιδράσεις και δυσαρέσκειες μόνο από ορισμένους Μαροκινούς και Γάλλους κυβερνητικούς αξιωματούχους, τις μυστικές υπηρεσίες της Γαλλίας και του Μαρόκου και τους συνεργάτες τους από τον υπόκοσμο.

Ο Ουφκίρ και ορισμένοι επιτελείς του καταδικάστηκαν σε ισόβια ερήμην. Αρκετοί Γάλλοι, μεταξύ των οποίων και πράκτορες της αστυνομίας και των μυστικών υπηρεσιών, καταδικάστηκαν σε ποινές φυλάκισης μέχρι 8 χρόνια. Ο αρχηγός της Γαλλικής ΚΥΠ (SDECE) *Paul Jacquier* απολύθηκε. Ο πρωθυπουργός *Georges Pompidou*, ο υπουργός Εσωτερικών *Roger Frey* και ο γαμπρός του Ντε Γκωλ και βουλευτής *Pierre Lemarchand*, αντιμετώπισαν την οργή του.

Στα χρόνια που ακολούθησαν ήρθαν στο φως ορισμένα στοιχεία που τείνουν να στοιχειοθετήσουν μια ερμηνεία της υπόθεσης Μπεν Μπαρκά διαφορετική από την επίσημη.

Ο Μεχντί Μπεν Μπαρκά ήταν 44 ετών όταν έγινε η απαγωγή του. Αγώνιστηκε από τα νεανικά του χρόνια για την ανεξαρτησία του Μαρόκου και εμπνέονταν από σοσιαλιστικές ιδέες. Στα τέλη της δεκαετίας του 1940, υπήρξε για μια περίοδο καθηγητής των μαθηματικών του τότε πρίγκιπα και εν συνεχεία βασιλιά Χασάν II. Το 1956, το Μαρόκο απέκτησε την ανεξαρτησία του. Το 1959 ο Μπεν Μπαρκά ίδρυσε το κόμμα "Εθνική Ένωση των Λαϊκών Δυνάμεων" (UNFP).² Το 1961 ανήλθε στο θρόνο ο Χασάν και αυτοδιορίστηκε πρωθυπουργός. Στις εκλογές του Μαΐου 1963 το κόμμα του Μπεν Μπαρκά κέρδισε 28 έδρες στη βουλή, ενώ ένα άλλο μεταρρυθμιστικό κόμμα, το *Istiqlal*, κατέλαβε 41 έδρες. Η υπό διαμόρφωση συμμαχία των δύο κομμάτων αποτελούσε απειλή για το βασιλικό κόμμα *FDIC* που είχε κερδίσει 69 έδρες.

Τον Ιούλιο του 1963, δύο μήνες μετά τις εκλογές, ο αρχηγός των δυνάμεων ασφαλείας, ο αντικομμουνιστής συνταγματάρχης Ουφκίρ *κατασκεύασε* μια "συνωμοσία" εναντίον του βασιλιά και τη χρησιμοποίησε ως δικαιολογία για την εξόντωση της αντιπολίτευσης. Το Μάρτιο του 1964, σε μια δίκη παρωδία (όπως χαρακτηρίστηκε από τη Διεθνή Ένωση Νομικών που την παρακολούθησε), το δικαστήριο του Ραμπάτ καταδίκασε 77 αντιπολιτευόμενους, 11 από τους οποίους καταδικάστηκαν σε θάνατο. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και ο Μπεν Μπαρκά που καταδικάστηκε σε θάνατο ερήμην. Την ίδια χρονιά, σ' αντάλλαγμα για τις υπηρεσίες του, ο Ουφκίρ προήχθη σε στρατηγό και διορίστηκε υπουργός Εσωτερικών του Μαρόκου και αναδείχτηκε σε πόλο εξουσίας, όντας άνθρωπος της εμπιστοσύνης του βασιλιά και της CIA με την οποία συνεργαζόταν και από την οποία υποστηριζόταν ενεργητικά.

Αυτή την περίοδο, κυριότεροι σύμμαχοι των ΗΠΑ στην Αφρική ήταν το Μαρόκο και η Αιθιοπία, προς τις οποίες κατευθύνονταν η μερίδα του λέοντος της αμερικανικής οικονομικής και στρατιωτικής βοήθειας. Στο Μαρόκο, οι Αμερικανοί έλεγχαν την αεροπορική βάση της *Kenitra* που ήταν ένα από τα ορμητήρια της δραστηριότητας της CIA στην Αφρική και τη Μέση Ανατολή.

Το 1965, πρεσβευτής των ΗΠΑ στο Μαρόκο ήταν ο *Χένρι Τάσκα*, που έγινε γνωστός όταν αργότερα διορίστηκε πρεσβευτής στην Ελλάδα και υποστήριξε τη στρατιωτική δικτατορία του 1967, και σταθμάρχης της CIA στο Μαρόκο ήταν ο *P. Γουέλς*, που συντόνιζε τη δράση της CIA και της μαροκινής ΚΥΠ εναντίον των αντιπάλων του καθεστώτος.

Οι Αμερικανοί άρχισαν να ενδιαφέρονται ιδιαίτερα με τον Μπεν Μπαρκά το 1965 όταν ο Μπεν Μπαρκά εκλέχτηκε πρόεδρος της προπαρασκευαστικής επιτροπής που θα προετοίμαζε το πρώτο συνέδριο της *Τριηπειρωτικής* που επρόκειτο να

γίνει στην Αβάνα τον Ιανουάριο του 1965, με στόχο τη διασφάλιση της αλληλεγγύης των χωρών του Τρίτου Κόσμου στον αγώνα τους κατά της αποικιοκρατίας και του ιμπεριαλισμού. Κι όπως ήταν επόμενο, οι Αμερικανοί είχαν κάθε λόγο να φοβούνται ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να οδηγήσει στη συγκρότηση ενός ισχυρού μετώπου των τριτοκοσμικών χωρών εναντίον των αμερικανικών συμφερόντων στο εξωτερικό.

Το 1965 ο βασιλιάς Χασάν ΙΙ, άρχισε να διαπραγματεύεται το ενδεχόμενο της παροχής άδειας στον Μπεν Μπαρκά να επιστρέψει στο Μαρόκο και να πάρει μέρος στην πολιτική ζωή της χώρας υπό όρους. Για το σκοπό αυτό έστειλε στη Γενεύη αντιπροσώπους του για να συζητήσουν το θέμα με τον Μπεν Μπαρκά. Δεν είναι δυνατό να ελεγχθεί η ειλικρίνεια των προθέσεων του Χασάν που ενδεχομένως να επεδίωκε την επιστροφή του Μπεν Μπαρκά στο Μαρόκο και για την επίτευξη αυτού του σκοπού χρειαζόταν τη βοήθεια των Γάλλων. Στην ίδια κατεύθυνση με τον Χασάν ΙΙ ενεργούσε και ο Ουφκίρ σε συνεργασία με τη CIA. Ο πρεσβευτής Χένρι Τάσκα αποτάθηκε στο επιτελείο της CIA στο Παρίσι για να διασφαλίσει τη συμμετοχή της στην οργάνωση της επιστροφής του Μπεν Μπαρκά στο Μαρόκο.³

Στην υπόθεση Μπεν Μπαρκά αναμείχτηκαν κυβερνητικοί αξιωματούχοι και μυστικές υπηρεσίες τριών χωρών: των ΗΠΑ, του Μαρόκου και της Γαλλίας.

Σ' ό,τι αφορά τις ΗΠΑ και το Μαρόκο, η CIA και η μαροκινή ΚΥΠΙ του Ουφκίρ είχαν δύο κοινούς στόχους με αντεστραμμένες προτεραιότητες. Η CIA ενδιαφερόταν κυρίως για τη μη-συμμετοχή του Μπεν Μπαρκά στο συνέδριο της Τριηπειρωτικής και δευτερευόντως για τη μη-συμμετοχή του στην πολιτική ζωή του Μαρόκου. Κι αυτό μπορούσε να επιτευχθεί μόνο με την απαγωγή του Μπεν Μπαρκά και τη μεταφορά του στο Μαρόκο όπου θα ετίθετο υπό μόνιμο περιορισμό κατ' οίκον. Ο Ουφκίρ ενδιαφερόταν κυρίως για την μόνιμη απουσία του Μπεν Μπαρκά από την πολιτική ζωή του Μαρόκου και δευτερευόντως για τη μη-συμμετοχή του στην Τριηπειρωτική. Αυτή η σύμπτωση των στόχων υποδηλώνει ότι η CIA και ο Ουφκίρ είχαν ήδη κάνει τα δικά τους σχέδια για το μέλλον του Μαρόκου, που επτά χρόνια αργότερα οδήγησαν στο καταστρεπτικό πραξικόπημα του Ουφκίρ.

Σ' ό,τι αφορά τη Γαλλία, η υπόθεση Μπεν Μπαρκά έλαβε χώρα σε μια στιγμή όπου οι γαλλο-αμερικανικές σχέσεις βρίσκονταν στο κατώτερο δυνατό σημείο. Ο Ντε Γκωλ μόλις είχε επιστρέψει από τη Λατινική Αμερική όπου είχε εκφράσει την ολόπλευρη υποστήριξή του στον εθνικισμό των χωρών του Τρίτου Κόσμου, στα πλαίσια των ήδη διακηρυγμένων προθέσεων του να ενδυναμώνει τις σχέσεις της Γαλλίας με τον Τρίτο Κόσμο. Κι αυτό αποτελούσε απειλή για τα συμφέροντα των ΗΠΑ. Ο Ντε Γκωλ ενδιαφερόταν τόσο για την επιτυχία του συνεδρίου της Τριηπειρωτικής, όσο και για τη συμφιλίωση του βασιλιά Χασάν ΙΙ και του Μπεν Μπαρκά και την επιστροφή του ηγέτη της μαροκινής αντιπολίτευσης στην πολιτική ζωή του Μαρόκου. Κι αυτό, γιατί μια τέτοια εξέλιξη θα μπορούσε να υπονόμει τα αμερικανικά συμφέροντα στη Βόρεια Αφρική και, συγχρόνως, θα εξασθενούσε τη θέση του Ουφκίρ, τον οποίο ο Ντε Γκωλ θεωρούσε ότι παρείχε βοήθεια στον OAS μετά τον πόλεμο της Αλγερίας. Κατά συνέπεια, οι επίσημοι εκφραστές της γαλλικής πολιτικής δεν είχαν κανένα συμφέρον από τη δολοφονία του Μπεν Μπαρκά. Αλλά στο μηχανισμό του γκαλικού κόμματος υπήρχαν άνθρωποι που ακολουθούσαν ένα δικό τους δρόμο που καθοριζόταν από τη συνεργασία τους με τη CIA. Και αυτοί οι άνθρωποι κατείχαν θέσεις κλειδιά στον έλεγχο των γαλλικών μυστικών υπηρεσιών και κυρίως της γαλλικής ΚΥΠ (SDECE) που στην πράξη συνεργάζονταν από χρόνια με τη CIA.

Η διαφορά των επιδιώξεων των ΗΠΑ και της Γαλλίας στο Μαρόκο είχε ως αποτέλεσμα οι κύκλοι επιρροής τους στο Μαρόκο να καταλήξουν σε ένα διαφορετικό σχέ-

διο κάθε ένας για την αντιμετώπιση του Μπεν Μπαρκά. Το ένα σχέδιο εκπονήθηκε από τον Ουφκίρ και τη CIA, ήταν απλούστερο στην εφαρμογή του και προέβλεπε την απαγωγή και τη δολοφονία του Μπεν Μπαρκά. Το άλλο σχέδιο προτάθηκε στη γαλλική πλευρά από τον έμπιστο του βασιλιά Χασάν, συνταγματάρχη Ντλίμι που διερευνούσε το ενδεχόμενο της γαλλικής βοήθειας, στον υπουργό Εσωτερικών Roger Frey, τον Jacques Foccart και τον βουλευτή Pierre Lemarchand.

Το σχέδιο προέβλεπε ότι οι άνθρωποι του Ντε Γκωλ θα βοηθούσαν να έρθει ο Μπεν Μπαρκά στο Παρίσι και να κρατηθεί εκεί ως “ύποπτος για διακίνηση ναρκωτικών”, μέχρι ο Μπεν Μπαρκά και οι Μαροκινοί να καταλήξουν σε μια συμφωνία με βάση τις προτάσεις του βασιλιά Χασάν.⁴ Η ύπαρξη αυτού του σχεδίου ενισχύεται απ’ το γεγονός ότι μέχρι τότε ο Foccart εφοδίαζε μυστικά τον Μπεν Μπαρκά με χρήματα και όπλα⁵ και, επιπροσθέτως, από τις μεταγενέστερες αποκαλύψεις ότι ο βασιλιάς Χασάν είχε ζητήσει από τον Lemarchand να αρχίσει διαπραγματεύσεις με τον Μπεν Μπαρκά. Έγγραφα που αποκαλύφθηκαν αργότερα σε έναν μάρτυρα-κλειδί της δολοφονίας, δείχνουν ότι ο Lemarchand είχε κρατήσει σημειώσεις των προτάσεων του βασιλιά Χασάν για να τις παρουσιάσει στον Μπεν Μπαρκά.

Η πιο σημαντική διαφορά μεταξύ των δύο σχεδίων ήταν ότι το δεύτερο ανακάτευε στην υπόθεση μόνο τους Γάλλους και τους Μαροκινούς και άφηνε εκτός παιχνιδιού τους Αμερικανούς. Οι Γάλλοι συμφώνησαν να βοηθήσουν να έλθει ο Μπεν Μπαρκά στο Παρίσι, πιστεύοντας ότι έτσι θα συνέβαλαν στην εξομάλυνση των σχέσεων μεταξύ του βασιλιά Χασάν και του εξόριστου πολιτικού ηγέτη και οι Foccart και Lemarchand κράτησαν στάση αναμονής εν όψει του συνεδρίου της Τριηπειρωτικής, προκειμένου να προσδιορίσουν εκ του ασφαλούς τη γαλλική πολιτική.

Σύμφωνα με το σχέδιο αυτό, πράκτορες των υπηρεσιών ασφαλείας του Μαρόκου και της Γαλλίας είχαν υπό στενή παρακολούθηση τον Μπεν Μπαρκά στη Γενεύη. Αλλά ο Ουφκίρ (που έβλεπε το θέμα από τη σκοπιά που καθόριζε η συνεργασία του με τη CIA και ήθελε να κρατήσει μακριά από την υπόθεση αυτή τους Γάλλους) ζήτησε βοήθεια από την ισραηλινή Mossad.⁶ Ας σημειωθεί ότι κατά τη δεκαετία του 1960, το Ισραήλ και το Μαρόκο είχαν άριστες σχέσεις και πολλοί πράκτορες των μαροκινών υπηρεσιών ασφαλείας εκπαιδευόνταν στο Ισραήλ.

Ο Ουφκίρ, ξέροντας ότι οι άνδρες του ήταν ικανοί για οποιαδήποτε τρομοκρατική πράξη στο Μαρόκο και ανίκανοι να φέρουν εις πέρας οποιαδήποτε “λεπτή” υπόθεση στο εξωτερικό, ζήτησε από τον αρχηγό της Mossad στρατηγό Meir Amit να του “δανείσει” Ισραηλινούς πράκτορες. Ο Amit συμφώνησε και έστειλε μια ομάδα πρακτόρων του στη Γενεύη για να παρακολουθούν τον Μπεν Μπαρκά. Λίγες μέρες αργότερα, οι Ισραηλινοί πράκτορες ανέφεραν στον Amit ότι ο Μπεν Μπαρκά ήταν υπό παρακολούθηση από Γάλλους και Μαροκινούς πράκτορες και ο αρχηγός της Mossad ειδοποίησε τον Ουφκίρ ότι δεν χρειαζόταν τρεις ομάδες πρακτόρων των μυστικών υπηρεσιών τριών χωρών για να κατασκοπεύουν ένα και μόνο άνθρωπο.

Ο Ουφκίρ ανέθεσε τη διαχείριση της υπόθεσης στη Γαλλία στον πράκτορά του Mohammed Miloued, που είχε το κωδικό όνομα *Chitouki*. Οι δυο τους αποτέλεσαν τον πυρήνα μιας συνωμοσίας στην οποία αναμείχθηκαν αποκλειστικά και μόνο Γάλλοι που είτε εξαπατήθηκαν από τη CIA ή δούλευαν γι’ αυτή, και οι οποίοι, μετά την άφιξη του Μπεν Μπαρκά στο Παρίσι, θα μπορούσαν - λόγω της θέσης τους - να πάρουν εύκολα την υπόθεση στα χέρια τους, παραγκωνίζοντας τους επιτελείς που ήταν της εμπιστοσύνης του Ντε Γκωλ.

Για πρακτικούς λόγους, οι άνθρωποι αυτοί “μίσθωσαν” τον γκάνγκστερ Georges Figon, που ήταν γνωστός του Lemarchand και κινούνταν σε διάφορους κύκλους του υποκόσμου και του παρακράτους. Συγχρόνως, ενέπλεξαν στην υπόθεση τον σκηνο-

θέτη Georges Franju που σχεδίαζε ένα αντι-ιμπεριαλιστικό φιλμ και ήθελε τον Μπεν Μπαρκά σε πρωταγωνιστικό ρόλο. Επρόκειτο για ένα εξαιρετικό δέλεαρ, γιατί εάν ο Μπεν Μπαρκά αποδέχονταν την πρόταση και ταξίδευε στο Παρίσι να συζητήσει για το φιλμ, ήταν πολύ πιθανό ότι θα έφερνε μαζί του και ντοκουμέντα που αφορούσαν την επικείμενη σύνοδο της Τριηπειρωτικής. Διαμεσολαβητής στις επαφές του σκηνοθέτη και του Μπεν Μπαρκά ήταν ο Phillipe Bernier, φίλος του Figon που γνώριζε προσωπικά τον Μπεν Μπαρκά.

Ο Μπεν Μπαρκά τσίμπησε το δόλωμα και ενθουσιασμένος με την ιδέα της ταινίας, συμφώνησε να συναντηθεί στις 29/10/1965 με τους Franju, Bernier και Figon στις 29/10/1965 στο ρεστωράν "Drugstore" του βουλεβάρτου Saint-Germain-des-Pres του Παρισιού.

Πριν από την άφιξη του Μπεν Μπαρκά στο Παρίσι, ο γκάνγκστερ Georges Figon ζήτησε αύξηση της αμοιβής του για τις υπηρεσίες που επρόκειτο να προσφέρει. Οι διαπραγματεύσεις της αναθεώρησης της αμοιβής του για τη συμμετοχή του στο εγχείρημα έγιναν στο μπαρ *Le Gavroche* που ανήκε στον αρχι-γκάνγκστερ Jo Attia, η συμμορία του οποίου συνεργάζονταν από χρόνια με τη CIA. Ο Ουφκίρ, θεωρώντας τον Figon απαραίτητο για την επιτυχία του σχεδίου του, εξαιτίας και των σχέσεων του Figon με τον βουλευτή Lemarchand,⁷ του πρόσφερε μια εξαιρετικά δελεαστική απασχόληση στο Μαρόκο, την οποία ο Figon αποποιήθηκε.

Μεταξύ αυτών που πήραν μέρος ήταν και ο Christian David, πράκτορας της CIA και έμπορος όπλων και ναρκωτικών, στον οποίο οφείλεται η διάβρωση των *Τουπαμάρος* στην Ουρουγουάη μετά την εκτέλεση του Αμερικανού *Νταν Μιτριόνε*, γνωστού πράκτορα της CIA, που εκπαίδευε την Ουρουγουανή Ασφάλεια στα βασανιστήρια⁸ με την ιδιότητα του στελέχους του προγράμματος "Αμερικανική Βοήθεια για τη Διεθνή Ανάπτυξη" (USAID).⁹

Στις 29/10/1965 το απόγευμα, και ενώ ο Μπεν Μπαρκά και ο φίλος του Μαροκινός φοιτητής Azemougi, πήγαιναν να συναντήσουν τους κινηματογραφιστές, ένα περιπολικό τους έφραξε το δρόμο μπροστά στο εστιατόριο Brasserie Lipp του βουλεβάρτου Saint-Germain-des Pres, δύο άνδρες πετάχτηκαν έξω, επέδειξαν αστυνομικές ταυτότητες και ζήτησαν από τον Μπεν Μπαρκά να τους ακολουθήσει.

Στο περιπολικό υπήρχαν τρεις ακόμη άνδρες. Ο διευθυντής του αεροδρομίου του Orly και πράκτορας της γαλλικής ΚΥΠ (SDEGE) Antoine Lopez, ο αξιωματικός της γαλλικής υπηρεσίας δίωξης ναρκωτικών Louis Souchon και ο Roger Voitot που αργότερα έγινε βοηθός του. Ο Lopez είχε στενές σχέσεις με τον Ουφκίρ ο οποίος του είχε υποσχεθεί ότι θα τον διόριζε διευθυντή στην αεροπορική εταιρεία του Μαρόκου εάν κάτι πήγαινε στραβά. Ο Lopez συνεργαζόταν στενά με τον Georges Pompidou από τον οποίο τοποθετήθηκε ως ειδικός πράκτορας και σύνδεσμος με το Αμερικανικό Γραφείο για τα Ναρκωτικά στο Παρίσι που ήταν κυσέλη της CIA. Ο Souchon και ο Voitot ήταν επίσης συνεργάτες των αμερικανικών υπηρεσιών δίωξης των ναρκωτικών και είχαν πειστεί από τον Lopez να πάρουν μέρος στη "δουλειά" με τη διαβεβαίωση ότι η επιχείρηση είχε εγκριθεί από τον Jacques Foccart.

Η απαγωγή παρουσιάστηκε αρχικά ως *έρευνα για ναρκωτικά*. Έτσι εάν κάτι δεν πήγαινε καλά από την αρχή, οι απαγωγείς θα μπορούσαν να ισχυριστούν αρκετά πειστικά ότι ο Μπεν Μπαρκά ήταν ύποπτος διακίνησης ναρκωτικών.

Το αυτοκίνητο με τον Μπεν Μπαρκά και τους τρεις πράκτορες οδηγήθηκε έξω από το Παρίσι, ακολουθούμενο από ένα άλλο στο οποίο επέβαιναν οι Georges Boucheseiche, Julien le Ny, Pierre Dubail και Jean Palisse που ανήκαν στη συμμορία του Jo Attia. Όπως ο Attia, ο Boucheseiche αναλάμβανε βρώμικες δουλειές για λογαριασμό της SDECE, αλλά στην πραγματικότητα ήταν εξαρτημένος από τον στρατηγό Ουφκίρ, υπό

την προστασία του οποίου περνούσε τη ζωή του στα νυχτερινά κέντρα και τα πορνεία του Μαρόκου.

Ο Μπεν Μπαρκά οδηγήθηκε σε ένα σπίτι έξω από το Παρίσι, στο προάστιο Fontenay-le-Comte, που ανήκε στον Boucheseiche. Οι Lopez, Souchon και Voitot έφυγαν αμέσως, αφήνοντας εκεί τον Μπεν Μπαρκά με τους 4 γκάνγκστερ και δύο Μαροκινούς πράκτορες. Λίγο αργότερα, ο Lopez τηλεφώνησε στον Commandant Finville της γαλλικής ΚΥΠ (SDECE), γνωστό ως Marcel Leroy, και μεταβίβασε το μήνυμα: “Από τον Pedro στον Thomas. Το πακέτο έχει παραληφθεί.”

Εκείνη την περίοδο, ο Marcel Leroy, που αργότερα κατηγορήθηκε και φυλακίστηκε για τη συμμετοχή του στην υπόθεση Μπεν Μπαρκά, είχε μεγάλη αξία για τους Αμερικανούς με τους οποίους συνεργάζονταν σε πολλά επίπεδα. Η CIA τον έβγαλε απ’ τη φυλακή εκβιάζοντας τη γαλλική ΚΥΠ (SDECE) και Γάλλους πολιτικούς διαμέσου του Phillipe Thyraud de Vosjoli, του Γάλλου κατάσκοπου που συνεργάστηκε στενά με τη CIA μετά την αποκάλυψη της ύπαρξης των σοβιετικών πυραύλων στην Κούβα. Το βιβλίο του Vosjoli *Le Comité*, που ο γαλλικός Τύπος θεώρησε ως πραγματικό συγγραφέα του τον Leroy, επιβεβαίωσε την ύπαρξη μιας *Γαλλικής Επιτροπής Δολοφονιών* που είχε ως στόχο την εξουδετέρωση των αντιπάλων του προέδρου Ντε Γκωλ (Επιτροπή, που η ύπαρξή της είχε μνημονευθεί προηγουμένως στον Τύπο).¹⁰ Στο εν λόγω βιβλίο ως “μοιραίος άνθρωπος” της SDECE στην υπόθεση Μπεν Μπαρκά προβάλλεται ο συνταγματάρχης Marcel Mercier και όχι ο Leroy.

Σε ένα αξιοπερίεργο κεφάλαιο του βιβλίου *Le Comité* που προστέθηκε σ’ αυτό την τελευταία στιγμή, ο Leroy περιγράφεται ότι λίγο πριν από την απαγωγή του Μπεν Μπαρκά, είχε κληθεί στο κτίριο Μαντινιόν όπου βρίσκονταν τα γραφεία του Τζωρτζ Πομπιντού, και εκεί, με έκπληξή του, διατάχθηκε από κάποιο κύριο Legros να συνεργαστεί με τον Antoine Lopez στην απαγωγή του Μπεν Μπαρκά με πρόσχημα μια έρευνα για ναρκωτικά. Ο Leroy δήλωσε ότι δεν θα πάρει μέρος σ’ αυτή την επιχείρηση εκτός εάν έπαιρνε διαταγή απευθείας από τον αμέσως προϊστάμενό του (πράγμα που αργότερα έγινε).

Ο Legros που συνάντησε ο Marcel Leroy στο μέγαρο Μαντινιόν είναι ο *Fernand Legros*, γνωστός πλεϊμπόι, εκατομμυριούχος, έμπορος έργων τέχνης, πράκτορας της CIA και μέλος του στενού περιβάλλοντος του Πομπιντού, του οποίου ο δρόμος διασταυρώθηκε αργότερα με το δρόμο του Christian David κάτω από περιέργες συνθήκες. Ο Legros ήταν διπλός πράκτορας που δούλευε συγχρόνως για τη SDECE και τη CIA, αλλά ήταν άμεσα εξαρτημένος και δεμένος με τους Αμερικανούς. Ο Legros, προσωπικός φίλος του *Χένρι Κίζινγκερ*, ήταν ο άνθρωπος που διέθεσε η CIA στον γενικό γραμματέα του ΟΗΕ Dag Hammarskjold, που βοήθησε τη CIA στην απαγωγή του Αφρικανού ηγέτη Μοΐς Τσόμπε και που είχε προσωπικές επαφές με τον Μπεν Μπαρκά στη Γενεύη το 1965 όταν διοργάνωσε εκεί μια μεγάλη γκαλερί.¹¹

Όταν ο Leroy πήρε το μήνυμα “από τον Pedro προς τον Thomas” ανακλύπτουν μερικά κρίσιμα ερωτήματα: Έφτασε το “πακέτο” στην προκαθορισμένη διεύθυνση; Μεταφέρθηκε ο Μπεν Μπαρκά σε μια άλλη διεύθυνση διαφορετική από εκείνη που προέβλεπε η συμφωνία των Μαροκινών του Ντλίμι με τους Γάλλους; Πραγματικά ο Lopez είπε στον Lemarchand ότι ο Μπεν Μπαρκά μεταφέρθηκε βίαια από “περαστικούς” (δηλαδή, από τα μούτρα του Boucheseiche) σε ένα άλλο αυτοκίνητο και εξαφανίστηκε από τα μάτια των αστυνομικών;

Όλα συνηγορούν ότι συνέβη κάτι για το οποίο η αστυνομία δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Τα τηλέφωνα έσπασαν και οι Μαροκινοί έσπευσαν στο Παρίσι, ίσως για να δείξουν ότι ήταν τόσο πανικόβλητοι όσο και οι Γάλλοι. Πρώτα ήρθε στο Παρίσι ο Χιτουκί. Λίγες ώρες αργότερα, ήρθε εκεί ο αρχηγός της Μαροκινής Ασφάλειας Ντλί-

μι. Και τέλος, την επόμενη της απαγωγής, έφτασε ο στρατηγός Ουφκίρ.

Από δω και πέρα, κανένας δεν φαίνεται να συμφωνεί με κανέναν. Δεν υπάρχει καμιά απολύτως απόδειξη της επίσημης εκδοχής ότι ο Ουφκίρ έφτασε στο προάστιο Fontenay-le-Vicomte και δολοφόνησε τον Μπεν Μπαρκά το ίδιο βράδυ. Μοναδική βάση αυτής της ερμηνείας είναι ένα άρθρο που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό *L'Express* στις 10/1/1966, στο οποίο αναφέρεται ότι ο γκάνγκστερ Figon είδε τον Ουφκίρ να βασανίζει και να δολοφονεί τον Μπεν Μπαρκά στο παρισινό προάστιο το βράδυ της 30ης/10/1965. Ωστόσο, η προέλευση του άρθρου παραμένει άγνωστη. Ένα αντίγραφο της ομολογίας του Figon ταχυδρομήθηκε στους εκδότες του περιοδικού *L'Express* από τον γκάνγκστερ Joseph Zurita της συμμορίας του Felix Lesca που συνεργαζόταν στενά με τον βουλευτή Pierre Lemarchand.¹² Η μαρτυρία του Figon ότι ο Ουφκίρ δολοφόνησε τον Μπεν Μπαρκά μπροστά του, αρχικά έγινε δεκτή και αργότερα αποκηρύχθηκε από το περιοδικό. Σε κάθε περίπτωση, δεν υπήρξε επίσημη απόρριψη της από μέρους της γαλλικής κυβέρνησης.

Εκείνο που είναι σίγουρο είναι ότι ο Ουφκίρ δεν θα δολοφονούσε τον Μπεν Μπαρκά μπροστά στα μάτια ενός ατόμου σαν τον Figon, τον οποίο δεν εμπιστευόταν, γνωρίζοντας ότι δούλευε για τον Lemarchand. Ακόμη κι αν συνέβαινε ο Figon να δει από λάθος τον Ουφκίρ να δολοφονεί τον Μπεν Μπαρκά, δεν θα αφηνόταν να ζήσει και να μιλήσει γι' αυτό.

Εναλλακτική ερμηνεία είναι ότι οι Χτούκι, Ντλίμι και Ουφκίρ μπορεί να ήρθαν στο Παρίσι για να ρυθμίσουν τα της μεταφοράς του Μπεν Μπαρκά στο Μαρόκο. Ο Ντλίμι ή ο Ουφκίρ πρέπει να βοηθήθηκαν από τους Γάλλους να ελέγξουν ότι ο Μπεν Μπαρκά είχε απαχθεί. Και σ' αυτή την περίπτωση, αποδέκτης της γαλλικής βοήθειας θα έπρεπε να είναι ο Ντλίμι, δεδομένου ότι αργότερα δεν ασκήθηκε δίωξη εναντίον του.

Οι Γάλλοι ίσως υποψιάστηκαν ότι υπήρχε σε εξέλιξη και ένα άλλο σχέδιο εκτός από το δικό τους, εξαιτίας του πανικού που κατέλαβε τον Figon, ο οποίος απευθύνθηκε εσπευσμένα στον Lemarchand. Μετά απ' αυτό είναι πιθανό ότι ο Lemarchand μπορεί να προσπάθησε να προλάβει την αποστολή του Μπεν Μπαρκά στο Μαρόκο, στέλνοντας τους *Μπαρμπούζ* του της συμμορίας του Lesca στο Fontenay-le-Vicomte, πράγμα που πολύ εύκολα θα μπορούσε να οδηγήσει σε σύγκρουση, στη διάρκεια της οποίας ο Μπεν Μπαρκά θα δολοφονούνταν και ο θάνατός του θα παρουσιαζόταν ως ατύχημα.

Ο Μπεν Μπαρκά μπορεί να δολοφονήθηκε από τον Ουφκίρ, κάποιον πράκτορα της μαροκινής ΚΥΠ ή της CIA, από ένα απόβρασμα της συμμορίας του Boucheseiche ή έναν από τους *baghouzes* του Lemarchand. Όλοι ήταν υποψήφιοι δολοφόνοι του Μαροκινού ηγέτη, αλλά, όπως ήταν φυσικό, οι Γάλλοι υποψιάζονταν περισσότερο τον Ουφκίρ.

Μετά τη δολοφονία του Μπεν Μπαρκά, είδαν το φως της δημοσιότητας πολλές απίθανες και απολύτως αστήρικτες υποθέσεις όπως ότι ο Μπεν Μπαρκά δολοφονήθηκε από τους Γάλλους επειδή κατείχε αποδεικτικά στοιχεία για τη συμμετοχή υψηλόβαθμων κρατικών και κυβερνητικών αξιωματούχων σε διεθνή δίκτυα διακίνησης ναρκωτικών ή ότι ο Μπεν Μπαρκά αυτοκτόνησε όταν κατάλαβε ότι μεταφερόταν στο Μαρόκο, ή ότι ο Μπεν Μπαρκά δεν δολοφονήθηκε στη Γαλλία αλλά στο Μαρόκο.

Σε μια συνέντευξή του στην καθημερινή εφημερίδα του Λιβάνου *El Hayat* (19/10/1966), ο συνταγματάρχης Ντλίμι ανέφερε ότι ο Μπεν Μπαρκά ήταν ζωντανός όταν ο ίδιος και ο Ουφκίρ αναχώρησαν από τη Γαλλία, ότι επρόκειτο να σταλεί στο Μαρόκο το βράδυ της 3ης/11/1965 και ότι ο ίδιος προσωπικά περιμένε την άφιξή του σε ένα μικρό αεροδρόμιο της καμπόλης Msili.

Οι φήμες για την εξαφάνιση του Μπεν Μπαρκά άρχισαν να διαδίδονται έντεκα μέρες μετά την άφιξή του στο Παρίσι. Σ' αυτές τις έντεκα μέρες μπορούσε να απαχθεί ή να δολοφονηθεί οιαδήποτε στιγμή από οποιοδήποτε από τα μέλη ομάδων που ενδιαφέρονταν γι' αυτόν και είχαν αναμειχθεί στην υπόθεση. Κι ανάμεσα σ' αυτά, ο Ουφκίρ και η CIA είχαν το ισχυρότερο κίνητρο.

Κατά την άποψή μου, πίσω από όλη αυτή την υπόθεση ήταν η CIA, δεδομένου ότι ο Ουφκίρ και ορισμένοι επιτελείς του ήταν όργανα της CIA, και όλα αυτά έγινε δυνατό να συμβούν επειδή ένας αριθμός στελεχών και πρακτόρων της γαλλικής ΚΥΠΙ συνεργάζονταν με τη CIA. Κι αυτό αναδεικνύει ότι η σημαντικότερη διάσταση της δολοφονίας του Μπεν Μπαρκά έγκειται στο γεγονός ότι πίσω απ' αυτή βρίσκεται η CIA που, κατά τη δεκαετία του 1960, μεθόδευσε την εξόντωση ενός σημαντικού αριθμού πολιτικών ηγετών των χωρών του Τρίτου Κόσμου.

Η άποψη αυτή ενισχύεται απ' το γεγονός ότι κατά την περίοδο αμέσως μετά τη δολοφονία του Μπεν Μπαρκά, όλοι οι ενεχόμενοι είχαν αποδωθεί σε μια αγωνιώδη προσπάθεια για να εξαφανίσουν τα ίχνη της συμμετοχής τους, αλλά μόνο η CIA πέτυχε να το κάνει αποτελεσματικά, ακριβώς επειδή μπορούσε να χρησιμοποιήσει και τους Μαροκινούς και τους Γάλλους πράκτορες συγχρόνως, ενώ οι Γάλλοι φαίνονταν να είχαν πιαστεί εξ' αλήθειας.

Ο Ντε Γκωλ ήταν οργισμένος. "Κάποιοι με θεωρούν εντελώς ηλίθιο", δήλωσε και απαίτησε να διερευνηθεί η υπόθεση σε βάθος, όντας πεπεισμένος ότι πίσω απ' αυτή βρισκόταν η CIA, την οποία δεν μπορούσε να αγγίξει. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να τσακίσει τους Γάλλους αξιωματούχους και πράκτορες που συνεργάζονταν με τη CIA. Αλλά η διαπίστωση ότι η συνεργασία των Γάλλων με τη CIA ξεκινούσε από ορισμένες μονάδες των γαλλικών μυστικών υπηρεσιών και έφτανε μέχρι τους ανώτατους κυβερνητικούς κύκλους, σε ανθρώπους που είχαν πολύ στενή σχέση με τον Ντε Γκωλ, έκανε τον πρόεδρο να αισθάνεται ανήμπορος.

Εάν κανείς πιστέψει τον Legoy που λέει ότι οι διαταγές να συνεργαστεί με τον Antoine Lopez στην υπόθεση Μπεν Μπαρκά του δόθηκαν απευθείας "από κάποιο κύριο Legros" στα γραφεία του κτιρίου Μαντινιόν, είναι αδύνατο να μη δεχτεί ότι τα ίχνη της ανάμειξης της CIA οδηγούν ευθέως στον πρωθυπουργό Τζωρτζ Πομπιντού. Η διασύνδεση αυτή αποκτάει μια κρυστάλλινη διαύγεια στο φως της σύγκρουσης μεταξύ Πομπιντού και Ντε Γκωλ που έκανε τον Ντε Γκωλ στα τελευταία του χρόνια να απεχθάνεται τον Πομπιντού, και στο φως της μεταγενέστερης υποταγής του Πομπιντού στην αμερικανική εξωτερική πολιτική και τη συνεργασία του με την Ουάσιγκτον, ιδιαίτερα στο πεδίο των ναρκωτικών.

Σ' αυτή την περίπτωση, γιατί ο Lemarchand δεν αποκάλυψε όσα γνώριζε, πράγμα που θα έθετε τους Γάλλους στο απυρόβλητο; Πρώτα και κύρια, γιατί μέχρι την αποκάλυψη της υπόθεσης Μπεν Μπαρκά ήταν απορροφημένος στην προσπάθεια της επίλυσης του δικού του ρόλου σ' αυτή, ενώ συγχρόνως προσπαθούσε να προσδιορίσει τι πραγματικά συνέβη στον Μπεν Μπαρκά. Γνώριζε πολύ καλά ότι οι Γάλλοι είχαν εμπλοκή στην υπόθεση και, πιθανώς, φοβόταν ότι αυτή η εμπλοκή ήταν πολύ χειρότερη απ' ότι φαινόταν. Επιπροσθέτως, η CIA κρατούσε στα χέρια της στοιχεία εναντίον του Lemarchand. Ήξερε τα πάντα για την εκμίσθωση του γκάνγκστερ Georges Figon από τον Lemarchand για την προσέλκυση του Μπεν Μπαρκά στο Παρίσι, επειδή αυτό είχαν ζητήσει οι Μαροκινοί από τον Lemarchand. Εάν αποκαλύπτονταν αυτά τα στοιχεία, ο Lemarchand, ο Foccart και ο de Gaulle θα έμεναν απολύτως εκτεθειμένοι χωρίς δυνατότητα να ανταποδώσουν το χτύπημα. Εκτός απ' αυτό, οι Αμερικανοί είχαν και άλλα ατού στα χέρια τους, γιατί μπορούσαν να υποδείξουν τους Γάλλους πράκτορες Lopez, Souchon και Voitot ως απαγωγείς του Μπεν Μπαρκά. Αλλά

το κυριότερο πλεονέκτημα της CIA ήταν η αβεβαιότητα που διακατείχε τους ανθρώπους του Ντε Γκωλ σε σχέση με το τι πραγματικά συνέβη στον Μπεν Μπαρκά. Το μόνο που μπορούσαν να κάνουν οι Γάλλοι ήταν να προσπαθήσουν να κλείσουν το θέμα και να μειώσουν τις απώλειές τους.

Ο γκάνγκστερ Figon, που ήταν ένα από τα κλειδιά του μυστηρίου της απαγωγής του Μπεν Μπαρκά, παρέμεινε ένα αναπάντητο ερωτηματικό στο δράμα που παίχτηκε. Ο Figon δεν εισέπραξε ούτε ένα σεντ από τα εκατομμύρια που του υποσχέθηκαν οι Μαροκινοί, ενώ οι “ομότεχνοί” του Boucheseiche, le Ny, Ihzbail και Palisse κολυμπούσαν στο χρήμα και απολαμβάνοναν ασύλου στο Μαρόκο. Το γεγονός ότι ο Ουφκίρ δεν ανάμειψε τον Figon, σημαίνει ότι ο Ουφκίρ ή είχε υποψίες για το ρόλο του ή ότι απλώς δεν ήθελε να πληρώσει για τις υπηρεσίες ενός ανθρώπου του Lemarchand που δεν συμμετείχε στην εφαρμογή του δικού του σχεδίου για την εξουδετέρωση του Μπεν Μπαρκά.

Τα χρήματα ήταν το μοναδικό κίνητρο των πράξεων του Figon, και δεν μπορούσε να τα εξασφαλίσει ούτε από τον Lemarchand, ο οποίος, με την εξέλιξη που πήρε η υπόθεση, αδυνατούσε να μεταβιβάσει στον Figon ποσά που μπορούσαν να αφήσουν ίχνη. Σ’ αυτές τις συνθήκες, ο Figon αισθάνθηκε “ριγμένος” και αποφάσισε να κάνει ό,τι του ήταν δυνατό για να καλυτερέψει τη θέση του. Στην προσπάθειά του αυτή, ο Figon έκανε δύο σοβαρά λάθη: Το πρώτο ήταν να μιλήσει σε δημοσιογράφους, όχι σοβαρά αλλά αρκετά για να προκαλέσει κάποια σύγχυση. Το δεύτερο ήταν να πείσει τον Lemarchand να τον πληρώσει, ο οποίος αντέδρασε κινητοποιώντας τους *barbouzes* του της συμμορίας του Lesca εναντίον του Figon. Μετά απ’ αυτό, ο Figon κατάλαβε ότι ήταν καιρός να εξαφανιστεί. Και στην προσπάθειά του αυτή, διέπραξε το τρίτο μεγάλο λάθος. Ο Figon, παρ’ όλο που σε πολλούς γνωστούς του είχε αφήσει την εντύπωση ότι φοβόταν τη συμμορία του Lesca, φρόντισε να εξαφανιστεί μαζί με τους γκάνγκστερ Joseph Zurita και Louis Nesmoz, που διατείνονταν ότι είχαν συγκρουστεί άγρια με τον Lesca,⁵ αλλά στην πραγματικότητα ποτέ δεν διέκοψαν τη σχέση τους με τη συμμορία και τον Lemarchand.

Επιπλέον, φαίνεται ότι κάποιος πίεσε τον Figon να υπαγορεύσει τη μαρτυρία του σε μαγνητοταινία και το υλικό αυτό χρησιμοποιήθηκε αργότερα για το γράφημα ενός άρθρου. Το άρθρο είναι πιθανό ότι γράφτηκε από κάποιον πριν από την παράδοση του στο περιοδικό *L'Express*, που έγινε από τον γκάνγκστερ Zurita και όχι από τον ίδιο τον Figon. Στις 10/1/1966, το *L'Express* δημοσίευσε την περιβόητη ιστορία, σύμφωνα με την οποία ο Ουφκίρ δολοφόνησε τον Μπεν Μπαρκά μπροστά στα μάτια του Figon.

Αν και η “μαρτυρία” του Figon ήταν δύσκολο να γίνει αποδεκτή, η CIA δεν μπορούσε να την αντικρούσει χωρίς να αποκαλύψει το δικό της ρόλο στην υπόθεση. Και οι αιτιάσεις του Ουφκίρ ότι αυτό δυσκόλευε τη θέση του, δεν βρήκαν καμία ανταπόκριση στους Αμερικανούς “προϊσταμένους” του.

Σε ένα γράμμα του, ο ανταποκριτής του περιοδικού *Newsweek* στο Παρίσι Edward Behr, που δήλωσε ότι είχε ακούσει τη μαγνητοταινία του Figon, διατείνονταν ότι δεν υπήρχε σ’ αυτή καμιά αναφορά στη δολοφονία του Μπεν Μπαρκά από τον Ουφκίρ. Η ίδια η μαγνητοταινία αποδείχτηκε άχρηστη ως αποδεικτικό στοιχείο, επειδή αργότερα διαπιστώθηκε ότι ηχογραφήθηκε σ’ αυτή κάτι που κάλυψε τη συνομιλία με τον Figon. Αμέσως μετά απ’ αυτό ο Behr μετατέθηκε στο γραφείο του *Newsweek* στο Χόγγκ Κονγκ.¹⁴

Όλα συνηγορούν ότι ο Figon έστησε μόνος του τη “φάμπρικα” του άρθρου, μετά τη δημοσίευσή του οποίου, η οικονομική του κατάσταση βελτιώθηκε ξαφνικά, απόκτησε ένα νέο πλαστό διαβατήριο και διέδωσε στους φίλους του ότι θα έφευγε στο

εξωτερικό. Μετά τη δημοσίευση του άρθρου (10/1/1966), ο Figon κλήθηκε σε ανάκριση αλλά δεν του δόθηκε ευκαιρία να δώσει τις εξηγήσεις του στην αστυνομία, γιατί στις 17/1/1966 βρέθηκε νεκρός στο διαμέρισμά του στην οδό des Renaudes 14, με μια σφαίρα στο κεφάλι.

Η οδός des Renaudes ήταν υπό στενή αστυνομική παρακολούθηση, υποτίθεται για την προστασία του Figon, και κανένας δεν ανέφερε την είσοδο οιαδήποτε στο διαμέρισμά του. Η αστυνομία χαρακτήρισε το θάνατό του ως αυτοκτονία και εξαφάνισε τα στοιχεία που ανέτρεπαν αυτό το χαρακτηρισμό. Στο χαρτοφύλακα του Figon βρήκαν σημειώσεις με τους όρους του βασιλιά Χασάν για την επιστροφή του Μπεν Μπαρκά στην πολιτική ζωή του Μαρόκου, οι οποίες βρισκόταν ανάμεσα στα ντοκουμέντα που παρελήφθησαν από τον Lemarchand.¹⁵

Κατά τη διάρκεια της δίκης για την υπόθεση Μπεν Μπαρκά, εκδόθηκαν εντάλματα σύλληψης του στρατηγού Ουφκίρ και του συνταγματάρχη Ντλίμι, που βρίσκονταν ασφαλείς στο Μαρόκο. Παρ' όλα αυτά ο Ντλίμι ήρθε μυστικά στο Παρίσι στις 18/10/1966 και διέμεινε στο ξενοδοχείο *Peter I of Serbia*, που ήταν γνωστό στέκι του υπόκοσμου και έδρα ενός γραφείου στρατολόγησης μισθοφόρων για τον κογκολέζικο στρατό του Μοΐζ Τσόμπε. Οι διευθυντές αυτού του γραφείου Andre Labay, Thierry de Bonnay, Michel Leroy και Lucien Swarm ήταν στενοί φίλοι και συνεργάτες του πράκτορα της CIA Fernand Legros.¹⁶ Την επόμενη μέρα, στις 19/10/1966, ο Dlimi μεταφέρθηκε στη γαλλική αστυνομία προκειμένου να ανακριθεί.

Τέσσερα χρόνια αργότερα, τον Οκτώβριο του 1972, έσκασε μια βόμβα στη μακρινή Βραζιλία. Ο έμπορος ναρκωτικών και γκάνγκστερ-φάντασμα Christian David, ένας από τους πιο έμπιστους πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών του Lemarchand και του Foccart, "ομολόγησε υπό καθεστώς βασανιστηρίων" ότι: *"Είδα εκεί το σώμα του Μπεν Μπαρκά να εξαφανίζεται. Ο στρατηγός Ουφκίρ με πλήρωσε 15 εκατομμύρια παλαιά γαλλικά φράγκα γι' αυτή τη δουλειά... Εγώ, μαζί με κάποιον κύριο X, εισβάλαμε στο διαμέρισμα της οδού des Renaudes λίγα λεπτά πριν από την 'αυτοκτονία' του Figon. Η αστυνομία δεν μας αντιλήφθηκε γιατί φτιάσαμε στο διαμέρισμα διαμέσου του κτιρίου No 11 της παράλληλης οδού Theodule Ribot."*¹⁷

Η ομολογία του Christian David του επονομαζόμενου *Ωραίος Σέργιος*, ήταν φανταστική και αποδεικνύει απλώς και μόνο πώς ενεργούν οι πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών, ειδικά υπό συνθήκες κράτησης και φυσικής βίας. Αυτές οι λίγες γραμμές περιέχουν ένα μεγάλο ψέμα, ένα σημαντικό μήνυμα και μια προειδοποίηση. Η ομολογία είναι μια μεγάλη μπλόφα που συντέθηκε από τη CIA σε όλες της τις λεπτομέρειες και είναι μυστήριο πώς μπόρεσε να την καταπιεί ο γαλλικός και ο αμερικανικός Τύπος.

Πρώτο, γιατί είναι μια επιχείρηση βασανιστηρίων. Εφημερίδες κι από τις δύο μεριές του Ατλαντικού, έδωσαν προσοχή στην εικόνα του κακοποιημένου David κατά την άφιξή του στις ΗΠΑ μετά την έκδοσή του από τη Βραζιλία και στην αγωνία που υπήρχε στο πρόσωπό του από την εμπειρία του στην αίθουσα των βασανιστηρίων. Ξέρω αρκετά για τους Βραζιλιάνους βασανιστές και αστυνομικούς και την ικανότητα αυτών των ειδικών να μην αφήνουν ίχνη της δουλειάς τους, και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα φρόντιζαν να μην αφήσουν αποδείξεις βασανιστηρίων σε ένα κρατούμενο που επρόκειτο να εκδοθεί στη Γαλλία ή τις ΗΠΑ.¹⁸

Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο της μηχανοραφίας σχετικά με τον David που ουδέποτε αναφέρθηκε είναι ότι λίγους μήνες μετά την έκδοσή του David στις ΗΠΑ, αποκάλυφθηκε ότι ο επικεφαλής της δυνάμεων ασφαλείας στο Σάο Πάολο, Sergio Fleury, και αρκετοί συνεργάτες του στην υπηρεσία δίωξης ναρκωτικών, εισέπρατταν υψηλά χρηματικά ποσά για να παρέχουν προστασία στο δίκτυο του David.¹⁹ Κι ότι,

επιπλέον, τρεις “αδελφοί” του David στη SAC, συνδέονταν στενά με τον Fleury, είχαν διατελέσει σύμβουλοί του και έπαιρναν συχνά μέρος στα βασανιστήρια που υπέβαλλε στους κρατούμενούς του.²⁰

Ο Christian David δεν βασανίστηκε στη Βραζιλία. Η εικόνα του καταπονημένου ατόμου κατά την άφιξή του στις ΗΠΑ ήταν αποτέλεσμα του αυτοτραυματισμού του στην προσπάθειά του να μεταφερθεί στο νοσοκομείο και από κει να δραπετευθεί.²¹ Γιατί η βραζιλιανή αστυνομία θα τον πίεζε να ομολογήσει για μια υπόθεση, όπως αυτή του Μπεν Μπαρκά, για την οποία η ίδια δεν είχε κανένα ενδιαφέρον; Και γιατί η δήλωση ενός κρατούμενου δόθηκε αμέσως στη δημοσιότητα από τις αρχές της Βραζιλίας, ενώ δεν είχε καμιά σχέση με τις κατηγορίες που τον βάρυναν;

Οι πληροφορίες ότι ο David βασανίστηκε δεν μπορούσαν να προέρχονται από τους Βραζιλιάνους που εκείνη την εποχή κατηγορούνταν από παντού για βασανιστήρια. Μπορούσαν να έχουν μόνο μια πηγή, τη CIA.

Ας μη ξεχνάμε ότι το 1972, η CIA έστελνε κατά δεκάδες τους πράκτορές της στη Βραζιλία και απασχολούνταν ως ανακριτές και σύμβουλοι στις αστυνομικές διευθύνσεις.²² Σύμφωνα με τον ανταποκριτή της *Le Monde*, James Sarazin, οι πράκτορες της CIA παραβρίσκονταν στις ανακρίσεις του Christian David.²³ Και μία τόσο σημαντική πληροφορία, όπως η “ομολογία” του, δεν μπορούσε να διαρρεύσει στον Τύπο χωρίς την άδειά τους.

Επιπλέον υπάρχει και μια άλλη, πολύ σημαντικότερη πλευρά του θέματος, που διέφυγε οιασδήποτε προσοχής. Την ίδια περίοδο βρισκόταν στη Βραζιλία ένας πολύ ειδικός και σπουδαίος πράκτορας της CIA, ο Fernand Legros, τον οποίο ο Marcel Leroy δακτυλόδειξε ως τον άνθρωπο από τον οποίο πήρε τις διαταγές για την απαγωγή του Μπεν Μπαρκά.

Παρ’ όλο που η “ομολογία” του Christian David κατασκευάστηκε για να εξυπηρετηθούν οι στόχοι της CIA, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν περιέχει καμιά αλήθεια. Κάτι τέτοιο δεν θα ήταν καθόλου έξυπνο. Σ’ αυτή, ένα πράγμα ήταν σίγουρα εκπληκτικό. Έριχνε την τελική μομφή στον Ουφκίρ. Κι αυτό συνέβη από τα χέρια των παλιών συνεργατών και προστατών του στη CIA. Γιατί;

Η εξήγηση είναι απλή: Ο θάνατος του Ουφκίρ δύο μήνες νωρίτερα (στις 16/8/1972) κατά τη διάρκεια μιας αποτυχημένης απόπειρας πραξικοπήματος εναντίον του βασιλιά Χασάν,²⁴ που οργανώθηκε και καθοδηγήθηκε από τη CIA. Μετά απ’ αυτή την αποτυχία, η CIA δεν είχε να χάσει τίποτα περισσότερο στο Μαρόκο, και συνεπώς, τώρα είχε κάθε συμφέρον να συνδέσει την υπόθεση Μπεν Μπαρκά με τον Ουφκίρ.

Επιπλέον, ο Γάλλος πρόεδρος Pompidou μόλις είχε εκκαθαρίσει την γαλλική ΚΥΠ (SDECE), που τώρα πλέον εναρμονιζόταν με τη CIA. Η ενοχοποίηση του Ουφκίρ με την “ομολογία” του David ήταν μέσο πίεσης που επέτρεπε στη CIA να επεκτείνει την επιρροή της στους Γάλλους που γνώριζαν ότι ο Beau Serge, σίγουρα, δούλευε για λογαριασμό του Lemarchand και όχι του Ουφκίρ.

Επίσης, μικρή προσοχή δόθηκε στις μετέπειτα σχέσεις αποβρασιμάτων του υπόκοσμου που αναμείχθηκαν στην υπόθεση Μπεν Μπαρκά: Όλοι οι γκάνγκστερ που θα μπορούσαν να αποδείξουν ότι πληρώθηκαν από τον Ουφκίρ ή από τη CIA, διέφυγαν στο Μαρόκο. Ενώ, το επιτελείο της συμμορίας του Lesca που είχε στενή συνεργασία με τον Lemarchand, μετόικησε στη Λατινική Αμερική όπου αναδιοργανώθηκε γύρω από τον David και συνέχισε να δουλεύει για τη SAC και τη SDECE.

Η μοίρα του Ουφκίρ καθόρισε και την τύχη των γκάνγκστερ Boucheseiche, le Ny, Dubail και, πιθανώς, του Palisse, που ήταν προστατευόμενοι και στενοί συνεργάτες του Ουφκίρ στην υπόθεση Μπεν Μπαρκά. Όλοι τους εκτελέστηκαν σε φυλακές του Μαρόκου, με διαταγή του Ντλίμι, για την ανάμειξή τους στην αποτυχημένη προσπά-

θεια πραξικοπήματος του Ουφκίρ και της CIA.²⁵

Ο πράκτορας Luis Gonzalez-Mata, στενός φίλος του στρατηγού Ουφκίρ, αποκάλυψε αργότερα ότι η CIA σχεδίασε τη δολοφονία του Μπεν Μπαρκά και την πραγματοποίησε πίσω από τις πλάτες του Ουφκίρ. “Ο Μπεν Μπαρκά ήταν ζωντανός όταν έφυγα από το Παρίσι”, δήλωσε ο Ουφκίρ.²⁶

Μια άλλη ασυνήθιστη πλευρά της “ομολογίας” του David είναι η προειδοποίησή του προς τον Κύριο Χ. Εάν ο κύριος Χ δεν είναι φανταστικός, κάποτε θα εκτεθεί. Σ’ αυτή την περίπτωση, ο κύριος Χ σίγουρα γνωρίζει ότι η CIA ενδιαφέρεται για την ταυτότητά του. Εάν ξέρει από “επιχειρήσεις βασανιστηρίων”, τότε είναι βέβαιος ότι οι βασανιστές δεν ικανοποιούνται με αναφορές σε άγνωστους Χ και Ψ. Εάν δεν ξέρει, τότε θα πρέπει να γνωρίζει ότι η CIA έκανε μια συμφωνία με τον Christian David για την παροχή πληροφοριών, μια συμφωνία που έσωσε τον David από την έκδοσή του στη Γαλλία και το πιθανό ραντεβού του με την γκιλοτίνα. Το γεγονός ότι ο Κύριος Χ δεν αναφέρεται καθόλου μπορεί να σημαίνει ότι έπαιξε ένα πολύ σπουδαίο ρόλο στην υπόθεση Μπεν Μπαρκά και στην πολιτική ζωή της Γαλλίας. Κι επιπλέον, η CIA με τη δημοσιοποίηση της “ομολογίας” προειδοποιεί ότι το πιστόλι του Figon βρέθηκε στην κατοχή του Christian David.²⁷

Δεν θα ήθελα να διακινδυνεύσω την υπόθεση για την ταυτότητα του Κυρίου Χ, μόνο ότι θα μπορούσε να ανήκει στο παλαιότερο δίκτυο του Γκωλικού Κόμματος που δεν μπορούσε να συνδιαλλαγεί με τους όρους που έθεταν οι Αμερικανοί. Κι αυτός είναι ο λόγος που οι κινήσεις του παρακολουθούνται άγρυπνα.

Στο διάστημα που μεσολάβησε σημειώθηκε μια αξιοσημείωτη στροφή στη θεώρηση της υπόθεσης Μπεν Μπαρκά που προωθούσε η CIA. Το 1975, ο Daniel Guerin δημοσίευσε το βιβλίο του *Οι δολοφόνοι του Μπεν Μπαρκά*, που προβάλλει την ανάμειξη της CIA. Το περιοδικό *Time* δημοσίευσε ένα περίεργο άρθρο που φιλοδοξούσε να αποδείξει ότι ο Μπεν Μπαρκά δολοφονήθηκε από τον Ουφκίρ ή από τον Ντλίμι. Στην πραγματικότητα, το άρθρο δεν περιελάμβανε κανένα νέο στοιχείο. Το μόνο καινούριο ήταν ότι οι Αμερικανοί δακτυλόδειχναν τον Ντλίμι χωρίς καμιά απόδειξη, ίσως σαν προειδοποίηση.

Αυτό έδωσε στο ζήτημα ένα γκροτέσκο χαρακτήρα. Όπως ανέφερε αργότερα ο Guerin, ο Antoine Lopez και η γυναίκα του Boucheseiche του είπαν ότι θα ήθελαν να καταθέσουν ότι ο Μπεν Μπαρκά είχε απαχθεί από το σπίτι του Boucheseiche από άλλους γκάνγκστερ και ότι ο Ουφκίρ και ο Ντλίμι ποτέ δεν είδαν τον Μπεν Μπαρκά στο Παρίσι. Έχοντας καταστεί καλοί φίλοι της CIA, οι Γάλλοι βγαίνουν ξαφνικά από την υπόθεση Μπεν Μπαρκά. Τώρα οι τέως καλοί και νυν όχι τόσο καλοί φίλοι της CIA στο Μαρόκο πρέπει να αποδυσθούν σε αγώνα επιβίωσης. Κι έτσι, επιστρέφουμε στο αρχικό πλαίσιο που περιλάμβανε τους Μαροκινούς και τη CIA.

Ο Figon δολοφονήθηκε γιατί δεν μπορούσε να εξασφαλιστεί η σιωπή του κατά την επικείμενη ανάκρισή του σχετικά με την κατασκευή της ιστορίας εναντίον του Ουφκίρ. Εάν αποκαλύπτονταν ότι η ιστορία κατασκευάστηκε από την φιλο-γκωλική φράξια, θα ήταν αδύνατο να πειστεί η κοινή γνώμη ότι αυτοί οι άνθρωποι ήταν αθώοι για τη δολοφονία του Μπεν Μπαρκά.

Ο Christian David βοήθησε να εξουδετερωθεί ο Georges Figon. Αλλιώς, η προειδοποίηση της CIA προς τον Κύριο Χ στερείται κάθε σημασίας. Και, μ’ άλλα λόγια, ο David δεν θα ενεργούσε όπως ενήργησε στις 2/2/1966, δεκατέσσερις μέρες μετά την “αυτοκτονία” του Figon. Αυτή τη μέρα, ο διευθυντής της υπηρεσίας για το οργανωμένο έγκλημα της Αστυνομικής Διεύθυνσης Maurice Galibert, πήρε ένα σημείωμα που τον πληροφορούσε ότι μπορούσε να βρει στο εστιατόριο Saint Clair ένα άτομο αναμειγμένο στην υπόθεση Μπεν Μπαρκά.

Ο Galibert πήγε στο εστιατόριο Saint Clair, συνοδευόμενος από τους αξιωματικούς Gouzier και Gibeaux, όπου βρήκαν τον Christian David που έπαιζε χαρτιά με τον Belkacem Mechere, αναπληρωτή διευθυντή της αστυνομικής υπηρεσίας του υπουργείου Εσωτερικών.²⁸ Όταν ο Galibert ζήτησε από τον David να τον ακολουθήσει, ο Mechere διαμαρτυρήθηκε. Ο David επέδειξε την ταυτότητά του της SAC, αλλά ο Galibert επέμεινε. Ο David πήγε στην γκαρνταρόμπα για να πάρει το παλτό του και ξαφνικά έβγαλε από την τσέπη του ένα περίστροφο και πυροβόλησε τους τρεις αστυνομικούς. Ο Galibert έπεσε νεκρός, οι δύο άλλοι τραυματίστηκαν σοβαρά και ο Beau Serge διέφυγε.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

¹ Henrik Krüger. *The Great Heroin Coup: Drugs, Intelligence & International Fascism* (Boston: South End Press, 1980).

² Union Nationale des Forces Populaire (UNFP).

³ *Time*, 29/12/1975.

⁴ Σύμφωνα με "πληροφορίες" που "διέρρεαν" από τις μυστικές υπηρεσίες, ορισμένες από τις επαναστατικές δραστηριότητες του Μπεν Μπαρκά καλύπτονταν οικονομικά με χρήματα που προέρχονταν από εμπορία βάσης μορφίνης.

⁵ Ο.π.

⁶ *Time*, 29/12/1975.

⁷ C. Clement: *Oufkir* (Editions Jean Dullis, 1974).

⁸ Η υπόθεση Νταν Ματριόνε μεταφέρθηκε στον κινηματογράφο από τον σκηνοθέτη Κώστα Γαβρά στην εξαιρετική ταινία του "Κατάσταση Πολιορκίας".

⁹ Ο ρόλος της USAID (Αμερικανική Βοήθεια για τη Διεθνή Ανάπτυξη) αποκαλύφθηκε πλήρως από δύο ερευνητικές επιτροπές του αμερικανικού Κογκρέσου το 1973.

¹⁰ Το βιβλίο του Vosjoli, *Le Comite*, που είναι αφιερωμένο στην "οικογένεια" (συμμορία) του Marcel Leroy, κυκλοφόρησε με πρωτοβουλία της CIA, την εποχή που το αμερικανικό Κογκρέσο διερευνούσε τις παράνομες δραστηριότητες αυτής της υπηρεσίας. Η στρατηγική πίσω απ' αυτή την ενέργεια είναι απλή: Είναι ευκολότερο για κάποιον να υπερασπιστεί τον εαυτό του από μια κατηγορία, όταν μπορεί να ισχυριστεί ότι ο κατηγορός του κάνει τα ίδια. Η CIA ήταν επίσης πίσω από την έκδοση και του πρώτου βιβλίου του Vosjoli, *Lamia*.

¹¹ Σε μια συνέντευξη ειδικά γι' αυτό το βιβλίο, ο Legros επιβεβαίωσε ότι η γκαλερί στη Γενεύη ήταν βάση των κατασκοπευτικών δραστηριοτήτων του για λογαριασμό της CIA. Βλ. επίσης το R. Peyrefitte: *La Vie Extraordinaire de Fernand Legros* (Albin Michel, 1976).

¹² Daniel Guerin: *Les Assassins de Ben Barka* (Guy Authier, 1975).

¹³ Alain Jaubert: *Dossier D... comme Drogue* (Alain Moreau, 1974).

¹⁴ Daniel Guerin: *Les Assassins de Ben Barka* (1975).

¹⁵ Daniel Guerin: *Les Assassins de Ben Barka* (1975).

¹⁶ R. Peyrefitte: *La Vie Extraordinaire de Fernand Legros* (1976).

¹⁷ Ο συγγραφέας και φιλόσοφος Daniel Guerin, που αφιέρωσε τη ζωή του στην αποκάλυψη της υπόθεσης Μπεν Μπαρκά, και διέθεσε το προσωπικό του αρχείο για την αναηγάφηση της υπόθεσης, προς χάρη του γιου του Μπεν Μπαρκά, Bachir, μου είπε πως είχε επιβεβαιώσει ότι είναι πιθανό για έναν ευκίνητο άνδρα να φτάσει στο διαμέρισμα του Figon, διαμέσου της πίσω αυλής του κτηρίου αρ. 11 της οδού Theodule-Ribot.

¹⁸ H. Kruger: *Doktoren* (Bogan, 1975) και *Likvider Boilesen* (Breien, 1978).

¹⁹ A. Lopez: *L Escadron de la Mort* (Casterman, 1973). Σύμφωνα με το *Nouvel Observateur* (23/5/1973), ο Sergio Fleury ήταν επικεφαλής μιας ομάδας που συνεργάζονταν με τη σπείρα του David στη Βραζιλία. Επίσης, ο Fleury και οι άνδρες του ανέκριναν τον David.

²⁰ P. Chairoff: *Dossier B... comme Barbouzes* (Alain Moreau, 1975).

²¹ *L' Aurore*, 20/11/1972.

²² Οι πράκτορες της CIA δεν ήταν μόνο σύμβουλοι και ανακριτές με το παραδοσιακό περιεχόμενων των όρων. Στη Λατινική Αμερική ήταν συγχρόνως καθοδηγητές και φυσικοί αυτουργοί των βασανιστηρίων (βλ. A. Langguth, *New York Times*, 11/6/1979). Ένας από τους παράγοντες που ερμηνεύουν τον έντονο αντι-αμερικανισμό που εκδηλώνεται στο Ιράν, είναι το γεγονός ότι ανώτεροι αξιωματούχοι της CIA εκπαιδεύαν στις τεχνικές των βασανιστηρίων τους πράκτορες της SAVAK (της μυστικής αστυνομίας του Ιράν που δημιουργήθηκε από τον Σάχη στα τέλη της δεκαετίας του 1950, με τη βοήθεια της CIA). Σύμφωνα με τον Jesse J. Leaf, που ήταν επί πέντε χρόνια επικεφαλής των αναλυτών της CIA για το Ιράν (1968-73), οι μέθοδοι της CIA "βασίζονταν στις τεχνικές των βασανιστηρίων που εφαρμόζαν οι Γερμανοί από τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο". (βλ. S.M. Hersh, *New York Times*, 7/1/1979).

²³ J. Sarazin: *Dossier M... comme Milieu* (Alain Moreau, 1977).

²⁴ Ο Ουφκίρ διέταξε τους Μαροκινούς πιλότους να καταρρίψουν το αεροπλάνο στο οποίο επέβαινε ο βασιλιάς Χασάν. Σύμφωνα με τον Γάλλο στρατηγό Claude Clement (Clement, ο.π.), όταν το πραξικόπημα απέτυχε, ο Ουφκίρ εκτελέστηκε απ' τον ίδιο τον Χασάν. Ο συνταγματάρχης Ντλίμι πυροβόλησε πρώτα τον Ουφκίρ από πίσω και ο βασιλιάς Χασάν πήρε το πιστόλι του Ντλίμι και πυροβόλησε τον Ουφκίρ στον αυχένα.

²⁵ *L' Aurore*, 24/8/1972.

²⁶ L. Gonzalez-Mata: *Cygne* (Grasset, 1976).

²⁷ P. Chairoff: *Dossier B... comme Barbouzes* (1975).

²⁸ The Newsday Staff: *The Heroin Trail* (Souvenir Press, 1974).

Μετάφραση: Κλεάνθης Γρίβας